

Україні радять створити стратегічний запас пального

В Україні необхідно створити стратегічні запаси пального на дев'яносто днів, а також міжсезонні запаси бензину, радять експерти. Наявність таких запасів матиме вплив на дії гравців ринку. «Коли йде тенденція до зниження цін на світовому ринку, щонайменше місяць, а бувають періоди, що і два місяці трейдери продавали нафтопродукти за тією ж високою ціною. Пояснюючи це тим, що вони купували сировину за високими цінами у попередній період», — розповідає президент Київського міжнародного енергетичного клубу Олександр Тодічук.

Генпрокуратура порушила кримінальну справу проти Кучми

Генеральна прокуратура порушила кримінальну справу проти колишнього Президента України Леоніда Кучми. Про це повідомляють «Українські національні новини» з посиланням на анонімні джерела у Генпрокуратурі. Видання стверджує, що кримінальна справа порушена за фактом убивства журналіста Георгія Гонгадзе.

10

стільки мільярдів гривень надходжень до держбюджету від приватизації планується отримати в 2011-му році. Про це заявив глава Фонду держмайна Олександр Рябенко.

3

Відомості.UA
№ 13 (548)
24 - 30 березня 2011 року
vidomosti-ua.com

Інтерв'ю

саме страшне випробування, яке випадає

рівництво нічого не зробило, аби залучити молодих спеціалістів. Але ж без медичного закладу район теж не може існувати.

— Дійсно, найгірша ситуація по медицині сьогодні в Локачинському районі. Але руки у цьому році до нього не дійдуть. Головний лікар уже написав заяву, шукаємо йому заміну. Місцеві жителі можуть не переживати — в Локачах лікарня буде. Якою, які функції нестиме — думатимемо, радитимемося з людьми.

Не думайте, що все так просто було з проектом Шацьк-Любомль. Я повівся, як хитрий полішук, як колись на мене казав Кучма. «Цей хитрий полішук привів мене сюди, щоб капсулу закопати під перинатальний центр». Леоніде Даниловичу, мушу вам доповісти через газету, що сьогодні ми продовжуємо ті роботи, які тоді були безславно закинута, бо казали, що то об'єкт Клімчука. Та нема об'єктів Клімчука. Жодного. Шацьк-Любомль — не просте рішення. Я його довго обдумував. Зондував керівництво районів. Спілкувався з лікарями. Шукав людей — хто б розділив мою ідею. І знайшов. Головний лікар Любомльської райлікарні Володимир Дибель став першим моїм союзником. Хоча на початку казав: «Нащо мені той Шацьк, Борисе Петровичу?». Але коли побачив, як працюють лікарі — по дві години в день, які зарплати отримують, до речі, найвищі в області серед медзакладів, — погодився. Зверніть увагу, друге місце по зарплатах — Локачі. Абсурд. Де найменше працюють, найменше виконують роботу, там найвищі зарплатки. У мене з цього приводу ще буде розмова.

я купив у 2000-му році». «Ты провел там все испытание?». «Так». «Хорошо, делай». 11 мільйонів 200 тисяч гривень торік отримали. І ми зробили ці роботи. Пологове відділення в любомльській лікарні — шикарне. До речі, і без нас туди вже їздили народжувати. І операції серйозних у Шацьку вже давно не робили, їхали в Любомль. Залишалося вирішити головне питання — куди мають іти гроші. Бюджет у Шацького району свій, у Любомльського — свій. Прийшли до рішення — необхідну суму коштів Шацький район виділяє Любомльській райлікарні на своїх людей, які там лікуються.

Частина медичних послуг, залишається, звичайно, в Шацьку. Ми там посилюємо первинну медичну допомогу, «швидку». Сьогодні в системі Шацьк-Любомль — 14 «швидких». Незабаром усі водії отримають «джіпсес». Головний лікар і в Шацьку, і в Любомлі знатиме, куди поїхав автомобіль і де конкретно знаходиться. Далі буде «технологічна карта». І буде телефонний дзвінок. І приїде «швидка». І буде прийнято рішення, куди везти хворого: чи залишити в сільській амбулаторії денного стаціонару в Шацьку, чи везти на операцію в Любомль, а чи по «телевізійній медицині» передати дані в Луцьк. Інколи година відіграє роль. До чого я веду? Всі ідеї — маленькі, великі — завжди повинні мати своїх ідеологів, організаторів і виконавців. От коли цей набір відбувається, тоді все йде добре.

— Часто чути від керівників районів нарікання, що до них не їдуть спеціалісти, зокрема медики, через відсутність житла. І в той же час нічого не роблять, аби його організувати. Можливо, варто запустити спеціальну обласну програму?

— Нехай їдуть до Володимира Дибеля та подивляться, як він вирішує це питання. Може, не все у нього виходить, але він глибоко розуміє, що має «прив'язати» фахівця, його сім'ю до району та підготувати з них класних спеціалістів. Дибель хоче, щоб люди, коли запрягоє страхова медицина, з полісом пішли саме в Любомльську райлікарню. Це розуміє і Іван Сидор з обласної, це розуміють багато інших медиків. Але частина думає, що буде вічно бюджетне фінансування і що хворі зобов'язані йти саме до них. Не зобов'язані. Ще пройде рік-другий — і вони зовсім від тебе будуть від'язані.

Зверніть увагу, я багато речей у медицині змінив. У нас немає кардіодиспансеру. Зате є кардіохірургія найвищого європейського класу. Немає ендокринологічного — яка біда була. Тепер є 60 ліжок у Сидора. І ці люди отримують комплексне лікування. А спортивно-оздоровчий диспансер... Сьогодні троє лікарів справляються з цією функцією, а було 86. І коли я кажу, що зліквідую стоматполіклініку, то зліквідую, повірте.

— Ви політик європейського типу. Маєте за плечима Литву, Азербайджан. У вас маса ідей, але втілити їх у життя через фінансові можливості, а точніше відсутність їх, напевно, не завжди вдається.

— Не тільки через фінансові. Дуже важливий людський фактор. Чому я розсердився, наприклад, коли прийшов на ковельський ринок і не побачив цінників? У більшості точок були, та в кількох кіосках — ні. Як так може бути? Людина приходить на ринок, лежить крупа, а скільки вона коштує — не знає. Я не повинен питати продавця, я повинен бачити ціну. Це елементарні речі. Або візьмемо касові апарати,

проти яких так протестують підприємці. Касові апарати — то те, про що в світі люди давно забули. Розказую випадок. Перед Різдом 2007-го року ми з дружиною Світлою полетіли з Литви в Гельсінкі на кілька днів, просто побачити Фінляндію. Навіть посол України в Гельсінкі не знав, що я там. Прийшли на базар. Холодно, градусів двадцять, вітер, повно снігу. Купив десяток фінських ножів у подарунок для своїх друзів. Власник там же, на місці, вигравірував імена. Я заплатив. Уже розвернувся йти, а він дістає з-під прилавка маленький касовий апарат і вибиває чек. Це я щодо діяльності малого та середнього бізнесу.

У цьому році я був свідком, як торговці з вонючого блошиного шацького ринку переїжджали на цивілізований. Кілька місяців розказував усім про переваги нового ринку. Всю душу собі згриз. Люди мене не чули: пікетували, наймали адвокатів. «Сьогодні дівчата, — звертаюсь до продавців, — я такий щасливий». Вони ховають очі. Їм було соромно. «Борисе Петровичу, вибачте, ми якось звикли до старого». Оця психологія — звикли, якось воно буде — я її розумію як реальний стан речей, фактор, який маю враховувати і в медицині, і в освіті, і в базарній темі, але міняти буду. Коли для мене річ очевидна, а це речі очевидні, наступатиму, домагатимуся. Тому, що хочу, аби було ліпше.

Я ПРОТИ РЕПРИВАТИЗАЦІЇ, А — ЗА ЕФЕКТИВНОГО ВЛАСНИКА

— Борисе Петровичу, ви ніколи не думали про реприватизацію окремих об'єктів? Адже за угодою викуплені чи приватизовані підприємства повинні використовуватись за призначенням. А у нас як: купляють за копійки, доводять до банкрутства і пускають з молотка.

— Про реприватизацію не думаю, а про зміну власника чи управляючої компанії — так. І багато роблю з цього приводу. Ви не помітили, яка тиша навколо нашого картонно-рубейродового заводу? Він просто працює. В три зміни. Свого часу власником його була група компаній «Континіум». Вони не змогли управляти цим підприємством. Уже будучи послом у Литві, а я не губив контактів із волинянами, казав, коли вони приїжджали до мене у Вільнюс: «Це не ваш бізнес, хлопці. Давайте шукайте людей і продавайте». Вони послухалися. З'явилися нові власники — і завод працює.

У нас зараз по Рожищах аналогічна ситуація. Непоганий завод пана Столяра, який виробляє соки під торговельною маркою «Персона». Єдині в Україні соки без добавок. Але Василь Андрійович у силу своєї зайнятості — депутатської, футбольної та іншої — не налагодив нормального менеджменту. Немає продаж. Треба щось вирішувати.

А зараз наведу інший приклад — нововолинське підприємство по рафінуванню олії. Питається: чому за тисячу кілометрів від виробництва соняшникової олії очистка відбувається в Нововолинську? Відповідь дуже проста. Однаково, що возити цистернами рафіновану олію звідти сюди чи, маючи готового споживача, очищати тут і відправляти на ринок. Кадри відповідні є, міський голова Віктор Сапожніков запропонував гарні умови. Висновок: бізнесу не треба заважати, інколи, можливо, підказувати — кілька слів, кілька наляків. І все. Ну й, звичайно, процедури: дозвільні, входження в бізнес,

початок бізнесу. Це святе. Я вже про це казав раніше.

Відкрию вам секрет. У травні в селі Липини Луцького району урочисто відкриватимемо фабрику м'якої іграшки, пошиття дитячого одягу та дитячої постільної білизни. Я коли про це розповів Андрію Ключеву, він пообіцяв, що якщо буде в Україні, обов'язково приїде на відкриття.

ЛІСИ — ЦЕ ВЛАСНІСТЬ ДЕРЖАВИ, А НЕ КОЛІСНИКА, КЛІМЧУКА, ГРИЦЮКА ЧИ ЗАГРЕВИ

— Сьогодні склалась непроста ситуація з орендою лісомисливських господарств, водних об'єктів. Сільради передали їх у власність практично безкоштовно під 25-49 років. І громада з цього нічого не отримує.

— Будемо наводити порядок. Відразу зазначу, ніхто не збирається відганяти орендарів від ставків, просто вимагатимемо, щоб виконували правила гри. Правило перше і головне — кожне водне плесо на території України — власність держави, не сільради, не обласної ради. Це — водний ресурс, корисна копалина, прісна вода. На превеликий жаль, про це забули. Зараз проведемо моніторинг по кожному водному об'єкту: подивимось, хто як господарює, чи існують конфлікти. І поставимо завдання: якщо ти взяв ставок під рибу, то мінімум 200 кілограмів з гектара в кінці року маеш показати. Це найнижча планка.

Щодо лісів. Усі ліси на території України — власність держави. Не Колісника, не Клімчука, не Грицюка та не Загреви. В багатьох країнах, як приклад, та ж Литва, орендарі орендують мисливські угіддя(!), але не дуба, який там росте, і навіть не шматка деревини, виключно займаються годівлею та підгодовлює звіра. Як і всі, купують відстрілочні карточки і по тій же ціні. Пільг немає. Звісно, якщо вони багаті, наймають егерів, щоб охороняли звіра від бракон'єрів, але не від людей. І полюють три-чотири рази в рік. Ліси, до речі, насичені звіриною: кабани, косулі, олені... Я брав участь у полюванні зі своїми друзями. Інколи по 40 людей з'їжджалося. Все регламентовано, спокійно.

До трьох прем'єр-міністрів України свого часу я звертався з пропозицією реформувати лісове господарство, передавав пакети документів. І лише після того, коли один із них — Віктор Янукович — став президентом, почалась реальна реформа, яка означає — ліс належить державі, лісник тільки вирощує, охороняє і висаджує ліс. Для інформації — сьогодні у Колісника бензопили залишилися лише в трьох лісгоспах. А решта — це бригади, які він наймає, платить гроші за те, що вони рубають ліс. Людина, яка посадила дерево, апіорі не може своїми руками рубати.

КЛІМЧУК ЗАКРИВАТИ ШКОЛИ НЕ ЗБИРАЄТЬСЯ

— Волиняни переживають, що брак фінансування освіти може спричинити закриття малочисельних шкіл в області.

— Ні в якому разі. Якщо громада вирішить, що їй треба, щоб була вчителька, де тільки двоє дітей: одна в другому класі, інша — в четвертому, то так і буде. Але Клімчук скаже: вважайте, яку освіту отримають ці діти. Даю вам право вибору.

Розмовляла Галина ФЕДОРЕНКО

шукати контакти з залізничниками. Не все ж треба перевозити автошляхами. Георгій Миколайович Кірпа, покійний, глибоко розумів дану тему. Для цього й була здійснена електрифікація до Ковеля. Але далі не знайшлося міністрів, які б підтримали і розвинули його задум.

До речі, якщо говорити про залізницю, то поїзд «Вікінг» — це чисто українська ідея. Через усю Литву — Білорусь — Україну аж до Іллічівська розрізає він простір за 36 годин. З його пуском у три-чотири рази збільшилося перевезення контейнерів. Норвезькі їдуть на південь, китайські — до Норвегії. Я пишаюся цим, тому що особисто як посол домігся 30-хвилинного нормативного обслуговування литовсько-білоруського і білорусько-українського кордонів. Це шикарний транспортний проект, який у 2007-му році був визнаний найкращим в Європі. Головою міжурядової українсько-литовської комісії тоді був міністр транспорту Георгій Кірпа. Виходить, можемо, якщо захочемо. У мене не просто ідеї, у мене особливість розуму — не випускати їх із голови, не дивлячись на рутину, скандали, політику. Відповідно, буваю набридливим. «Ти ж мені тільки два місяці тому про це говорив», — каже міністр. «Так, але, очевидно, ви погано запам'ятали, бо рухів не бачу. Вибачайте, але буду ходити, набридати, бо знаю, як це робити».

РЕФОРМУВАТИ МЕДИЦИНУ НЕПРОСТО, АЛЕ НЕОБХІДНО

— Борисе Петровичу, ви дуже активно любієте розвиток обласної медицини, а що робити з сільською? Сьогодні на селі відчувається серйозний брак спеціалістів. Узяти хоча б ті самі Локачі — 12 чи більше вакансій. Люди їдуть лікуватись у медзаклади сусідніх районів. І все тільки через те, що уже довгий час не на своєму місці головний лікар ЦРЛ і районне ке-

Я багато речей у медицині змінив. У нас немає кардіодиспансеру. Зате є кардіохірургія найвищого європейського класу. Немає ендокринологічного — яка біда була. Тепер є 60 ліжок у Сидора. І ці люди отримують комплексне лікування. А спортивно-оздоровчий диспансер... Сьогодні троє лікарів справляються з цією функцією, а було 86.

Так от, Шацьк-Любомль. Ще в 2000-му році ми купили в Шацьку триповерхове приміщення банку «Україна». І воно десять років стояло. Слава Богу, що хоч на цеглу не розібрали. Повернувшись на Волинь, мав до чого прикласти руки. Вмовив Азарова. «Микола Яновичу, — кажу, — є маленький Шацьк. Від найдальшого села Шацького району до Любомльської райлікарні — 40 кілометрів. Від найдальшого села Любомльського району до Любомльської райлікарні — 62». Він на мене дивиться. «Так, Микола Яновичу». «І що?». «Треба докласти кілька копійок». «Скільки?». «Чотири мільйони». «Оце копійки...», — каже. «Щоб в Любомлі завершити любомльську, — продовжую, — ну й на перший етап робіт у Шацьку». «А що в Шацьку?». «Є корпус, який